

at straffe de Folk, som af Kjærlighed til deres Medmennesker bestræbte sig for at hjælpe dem ved at give dem Raad; men naar vi have Erfaring for, at saadanne Folk, som ikke have gjort sig det til en Næring, men som virkelig have hjulpet mange Folk og hjulpet dem, som Lægerne ikke have kunnet hjælpe, blive straffede, saa forekommer det mig, at Erkjendelsen af, at denne Kvakfsalverlovgivning trænger til en Reform, maa blive stærk, ligesom jeg ogsaa tror, at den er almindelig tilstede, ikke alene i Folkethinget, men, efter hvad jeg kan skjønne, ogsaa her i Landstinget. Naar der imidlertid nu foreslaas at ende denne Sag med en Dagsorden, saa forekommer det mig, at den Dagsorden, her foreslaas, er temmelig lidet sigende; thi vi maa jo minde, at vi for 5 Aar siden ogsaa havde denne Sag for her i Landstinget, og at der ogsaa den Gang stillebes stærke Opfordringer til den ærede Minister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, men desuagtet er der endnu ikke sket Noget. Jeg skulde derfor være mest tilbøjelig til at tilraade, at Sagen henvistes til 2den Behandling og derpaa kom i Udvalg, dersom jeg havde den mindste Tro paa, at der kunde bringes Noget som helst ud af den. Men heller ikke jeg tror efter den Udtalelse, vi have hørt af den høitærede Justitsminister igaar, at det kan nytte at gjøre Forsøg derpaa; Udbyttet vil dog vistnok, som han sagde, blive meget fint. Jeg tror derimod, at, dersom den ærede Justitsminister vil tage Sagen i sin Haand, tage sig af den og om mulig i næste Samling forelægge et Lovforslag derom, vil dette, naar jeg ser hen til de Udtalelser, som den høitærede Minister har brugt i det andet Thing, upaatvivelig blive saaledes, at det tilfredsstiller de Onsker, der næres i saa Henseende. Men saa forekommer det mig rigtignok, at Dagsordenen maa have et ganske anderledes fylldigt Indhold, end den foreliggende har; det forekommer mig ikke at være tilstrækkeligt at udtale den Forventning, at Justitsministeren vil have sin Opmærksomhed henvendt paa en Reform af Kvakfsalverlovgivningen, da Justitsministeren efter Alt, hvad der er passeret, jo maa have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Jeg vil derfor tillade mig at foreslaae en Ændring til denne Dagsorden, der gaar ud paa, at Justitsministerens Opmærksomhed maa være saaledes henvendt paa Sagen, at der om mulig allerede i næste Rigsdagssamling vil blive forelagt os et Lovforslag derom. Naar en saadan Tilføielse kommer til, og den høitærede Justitsminister vil modtage den Opfordring, der ligger i en saadan Dagsorden, forekommer det mig, at Sagen for demselv endt bedst, og jeg vil da selv stemme for Dagsordenen. Jeg skal nu tillade mig at indlevere et Ændringsforslag i denne Retning til den høitærede Formand.

Efter Modtagelsen af dette Ændringsforslag bemærkede

Formanden: Landstingsmanden for 4de Ræds har leveret mig et Ændringsforslag til den foreliggende Dagsorden. Der er efter Forretningsordenen i og for sig Intet til Hinder for, at der kan stilles Ændringsforslag ogsaa til Dagsordener, og jeg vil heller ikke sige, at Forholdets Natur er derimod; men paa den anden Side vil der af saadanne Ændringsforslag, navnlig naar de fremkom i et større Antal uden at foreligge trykte for ærede Medlemmer, let kunne opstaa Vanskeligheder. Ved denne Leilighed skjønner jeg nu ikke, at der er nogen egentlig Vanskelighed tilstede, og jeg tager derfor imod Forslaget, men forbeholder dog ved enhver Leilighed Formandens Afgjørelse af, om saadanne Ændringsforslag kunne modtages eller ikke, og det saameget mere, som det jo altid staar i ærede Medlemmers Magt ved Indbringelsen af selskændige Forslag til en helt ny Dagsorden fuldstændig at opnaa, hvad de tilsigte, uden at der fremkommer nogen Uklarhed. Ved denne Leilighed ser jeg imidlertid, som sagt, ikke nogen Vanskelighed og tager derfor mod Ændringsforslaget. Det gaar ud paa, at der i 2den Linie af den foreslaaede Dagsorden, saaledes som den er trykt paa det omdelte Blad, efter Ordet „Kvakfsalverlovgivning“ skal indskydes: „saaledes at Lovforslag derom om mulig kan fremlægges i næste Rigsdagssamling“. Jeg skal nu oplæse Dagsordenen med denne Tilføielse, for at man bedre kan opfatte, hvorledes den vil komme til at se ud, hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget. Den vil da komme til at lyde saaledes: „I den Forventning, at Justitsministeren vil have sin Opmærksomhed henvendt paa en Reform af Kvakfsalverlovgivningen, saaledes at Lovforslag derom om mulig kan forelægges i næste Rigsdagssamling, gaar Landstinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Jeg antager, at man herefter nok vil kunne forstaa det, og derfor mener jeg som sagt, at Ændringsforslaget kan passere, uden at en helt ny Dagsorden er nødvendig.

Udsig: Jeg hørte desværre ikke aldeles nøiagtig den ærede sidste Lalers Ord, men det forekom mig, som om han yttrede, at det skulde være vitterligt, at under den nuværende Lovgivning vare Personer, der ene og alene havde gjort sig skyldig i at komme Syge til Hjælp, som vare opgivne af autoriserede Læger, udfatte for at blive straffede. Hvis den ærede Laler har udtalt sig saaledes, tror jeg dog ikke, at der er nogen tilstrækkelig Gjemmel for ham i affagte Domme til at antage dette, og jeg for mit Vedkommende nærer i høi Grad Tvivl om, at en saadan Opfattelse af vor Lovgivning vilde gjøres gjældenbe fra Domstolens Side. Jeg tør i det Hele taget tro, at Domstolene ingenlunde opfatte den bestaaende Kvakfsalverlovgivning paa en saa rigorøs Maade, som det fra mange Sider ofte antages.